

Tjenesten, hvilket Ændringsforslag for øvrigt har vundet Tilslutning fra den højtærede Ministers Side. Forsvarsministeren har nu gjort Rede for Forslagets Indhold, og jeg finder derfor ikke Anledning til at komme dybt ind derpaa. Formaalet er jo at tilvejebringe Betingelser for, at den Byrde, som den indkaldte Sikringsstyrke har paalagt de værnepligtige, kan blive saaledes fordelt, at den ikke kommer til uforholdsmæssig stærkt at hvile paa nogle i Forhold til, som den hviler paa andre. At foretage Skridt i denne Retning ved at indkalde og hjemsende er jo en ren Administrationssag; men for at det kan gøres saa fyldestgørende som muligt, er det nødvendigt, at der tillige bliver givet Ministeren Bemyndigelse til paa den Række Punkter, der nærmere er angivet i Lovforslaget, at afvige fra Bestemmelserne i Hærloven af 1909. Folketinget har været enigt i Lovforslagets Hovedformer, og det har ligeledes givet sin ubetingede Tilslutning til de forskellige Ændringer i Hærloven, som er forlangte, og som er Betingelsen, som jeg sagde før, for, at Hensigten med Lovforslaget kan gøre sin fulde Virkning. Af disse forskellige Ændringer er vel nok den vigtigste den, der kræver Ret til at indkalde en Del af Rekrutterne af Aargangen 1915 tidligere, end det kunde ske efter Hærloven. Det er jo Meningen at indkalde en Del af dem allerede i denne Maaned og derefter Hovedstyrken af Fodfolket i Januar. Der kan naturligvis ikke være Tvivl om, at denne tidligere Indkaldelse vil medføre adskillige Ulemper. Jeg kan ikke godt tænke mig andet, end at den ogsaa vil medføre Ulemper for Uddannelsen, idet visse Dele af den ikke vil kunne foregaa saa godt paa denne Aarstid som paa en anden Aarstid. Den vil ogsaa medføre Ulemper for vedkommende, der indkaldes. Vi maa vel være beredte paa at faa ikke blot nogle flere Forkølelser, men maaske ogsaa nogle flere Lungebetændelser og Dødsfald, end vi er vant til. Det er imidlertid den Slags Ting, vi maa sætte os ud over, og jeg erkender, at det at faa Rekrutterne af 1915 tidligere ind i alle Henseender kan blive en Sag af stor Betydning og i hvert Fald vil være et stærkt Bidrag til at hidføre en saadan Tilstand, at man kan hjemsende en Del af det ældre Mandskab tidligere end ellers.

Folketinget har altsaa været enigt i Forslagets Indhold. Derimod har man ikke været ganske enig med Hensyn til de Oplysninger, som Ministeren har givet om,

hvorledes han vil iværksætte de forestaaende Indkaldelser. Ministeren har nemlig oplyst, og det fastholder han fremdeles, i hvert Fald i det væsentligste, at han ved denne Hjemsendelse ikke vil følge den sædvanlige Fremgangsmaade at hjemsende aargangsvis, men at han vil sondre imellem gifte og ugifte og give de gifte Fortrinnet. Der har i den Henseende været nogen Betænkelighed i Folketinget, og efter første Behandling kunde man faa det Indtryk, at det Udvalg, som blev nedsat, muligvis vilde tage Spørgsmaalet op og søge enten at paavirke Ministeren til at tage et andet Standpunkt eller ligefrem blot i Lovforslaget indføre en Bestemmelse, hvorved der kunde tages et andet Standpunkt i denne Sag. Det er imidlertid opgivet. Jeg kan tænke mig, at der har været to Grunde dertil. Først den, at Folketinget ikke har været enig om, hvad der i den Henseende var det rette, idet nogle — maaske de fleste — har ment, at den Fremgangsmaade var den rigtige, som Ministeren havde tænkt sig. Dernæst kunde det tænkes, at selv om man havde været enig og havde kunnet stille Forslag til en Forandring i den Retning, vilde man dog ikke have været i Stand til derved at ophæve den Misfornøjelse, der ganske sikkert allerede er blevet skabt ved den Stilling, som den højtærede Minister har indtaget. Man kunde hæve Misfornøjelsen for norges Vedkommende, men det vilde ganske simpelt kun have ført til, at den var gaaet over paa andre, og de, der foretog Forandringen, vilde ikke faa nogen ubetinget Tak for at foretage denne Forandring. Under disse Omstændigheder har man foretrukket intet at gøre, men at lægge Ansvaret, hvor det rettelig hører hjemme, hos Ministeren. Jeg er klar over, at den højtærede Minister der har beredt sig nogle Vanskeligheder, og at hans Fremgangsmaade, hvordan han nu end bærer sig ad, vil blive Genstand for ikke ringe Misfornøjelse. Det tror jeg, at han kunde have undgaaet, dersom han havde fulgt den sædvanlige Fremgangsmaade, at hjemsende og indkalde aargangsvis. Der kan vel være nogle af de ældre Aargange, der vilde beklage, at de nu skulde ind, men nogen egentlig Grund til at være misfornøjet dermed vilde de ikke have. Det vil jo gaa, som det sædvanlig gaar, at man maa skiftes til at bære Byrderne. Naar nogle har baaret dem en Tid, maa andre være rede til ogsaa at bære dem en Tid. Men det Standpunkt, Ministeren har indtaget, vil umuligt kunne undgaa at